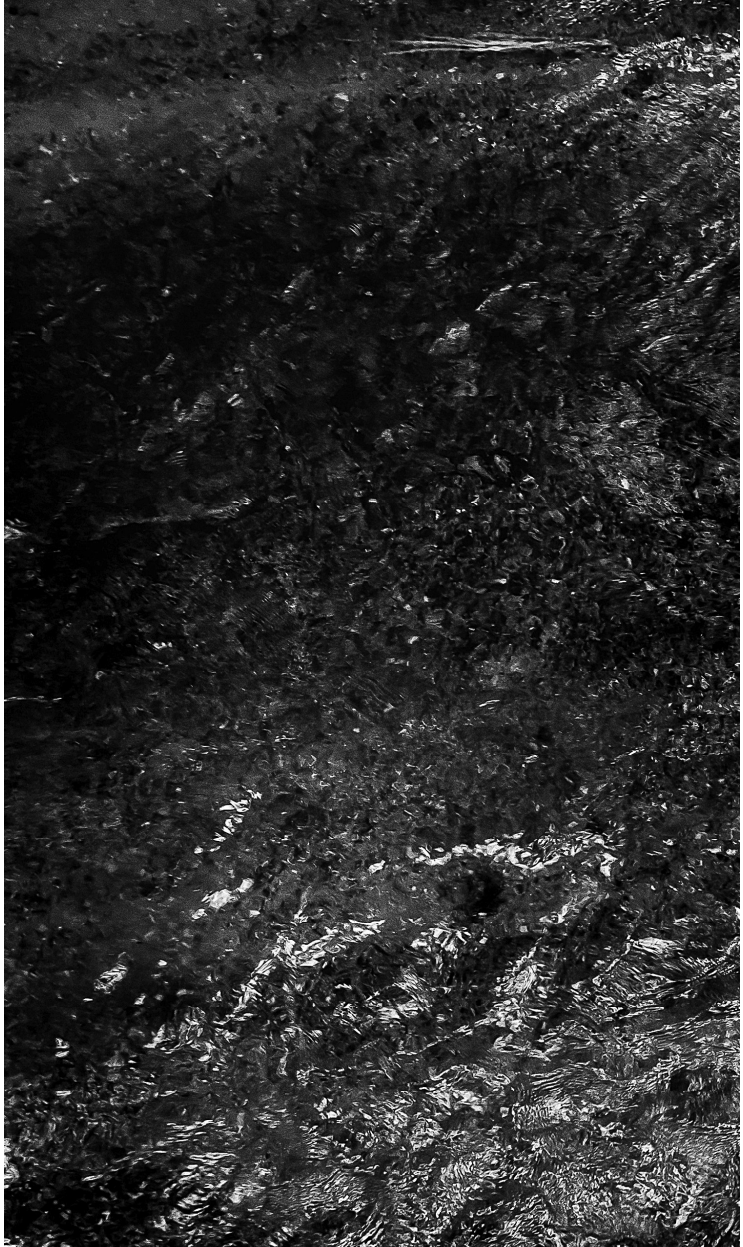

Mano šeimai

I

Apie žvėris ir žmones

Stoviu ant tilto tarp dviejų kalnų

Stoviu ant tilto tarp dviejų kalnų, dainuoju,
Žodžiai manyje jau seniai,
Dar iš tų laikų, kai buvau maža,
Sėdėdavau močiutei ant kelių,
Vaikeli, padainuokim, sakydavo,
Ir dainuodavom, išmokau klausydama, išmokau pritardama,
Niekad nekląsiau savęs, ar man taip patinka,
Kaip ir išmokau plaukus skleisti per pusę,
Kas mėnesį patrumpinti kirpčiukus,
Pėdas sukišti į aukštakulnius,
Nekląsiau savęs, kartodavau vis tų pačių dainų žodžius,
Tikėdama, kad tai aš pati dainuoju,
Kol vieną kartą paklausei:
O kuri tau labiausiai patinka?
Kas kuri? – sutrikau.
Kuri – daina, suknelė, šukuosena,
Kuris – metų laikas, patiekalas, šokis,
Kurie – žmonės, įvykiai, pasakojimai?
Nežinau, – atsakiau tyliai,
Vos pati save išgirdau, –
Nežinau, niekad nekląsiau, o ir manęs – nekląsė,
Valgiau tai, kas yra, klaūčiau to, ką girdėjau,
Šokau tai, ką visi, buvau su tais, kurie su manim buvo:
Argi galima rinktis?

Dabar stoviu ant tilto tarp dviejų kalnų, dainuoju,
Tai visiškai nauji žodžiai, garsai, kurių niekad netariau,
Minkau juos liežuviu, tyrinėju gerkle, gerklomis,
Jau pusmetis netrumpinusi kirpčiukų,
Nelakavusi nagų, kojos pratinasi prie
Basos pėdos pojūčio –
Ant žemės,
Tik keturiasdešimt metų, ir štai –
Aš.

žiedlapių skreituose

žiedlapių skreituose brinksta visos pasaulio tamsos
Escherichia coli *Fusobacterium nucleatum*
Mycobacterium avium paratuberculosis
mumyse yra milijardai bakterijų
užtenka vienos tam tikromis sąlygomis tam tikru metu
kad būtume nužudyti nematomo neužuodžiamo
nenujaučiamo organizmo

vyras sako kad jis tiki atkaklaus išgyventi siekiančio geno idėja
kad ir aš ir jis kad mes visi tesame dideli namai
laboratorijos vienam konkrečiam dnr išlikti
gyvybės esmė nėra išmatuojama svarstyklėmis
pagaunama mikroskopais gyvybės esmė
gali išsprūsti net talentingiausiam chirurgui tarp pirštų

visos pasaulio tamsos veržiasi iš sprogstančių pumpurų
iš automobiliuose blyksinčių navigacijos sistemų
iš operacinėse plyštančių vienkartinį pirštinių
jos sugeria visas pasaulio šviesas
ir kitoje pusėje jas atspindi

esu savo pačios vyzdys
besiskaidantis
visatos akyje

entropija

plečiuosi į visas puses
nebetelpu džinsuose suknelėse
žodžiuose

nebetelpu santykiuose darbuose
pasivaikščiojimuose

esu mažesnė už plauką katės kailyje
o sukeliu tiek chaoso

dar daugiau chaoso sukelia mano vaikai

jie irgi plečiasi
nebetelpa į džinsus batus sukneles
pasakas nugaros paglostymą
prieš miegą

plečiamės į kairę į dešinę
į visas puses –
be jokio atskaitos taško

užtat su meile

*

papilvę maudžia, pavasario vėjui
nuslydus įsitempusia šakuma

norisi kavos, cigaretės,
rožės iš nepažįstamų rankų

draugė vienprasmiškai mesteli:
tau reikia nuleisti

ir net neįtaria, kad kasnakt mano pirštai
nutraukia dušo užuolaidą, kūnas suvirpa,
mėšlungis

paskui, kol grįžta vėl į save:
koja įremta į skalbyklę,
pradedą erzinti elektros lemputė,
katė drasko duris –

ir tik kelioms minutėms, paskui vėl, vėl ir vėl,
su kiekvienu širdies tvinksnium

ir ten, kažkur, tas garas, jo nenuleisi,
vėl kaupiasi

todėl šypsaisi sėdėdama troleibuse,
eidama gatve, valgydama sriubą, pasitaisydama kojine

šitoks geismas gyventi

2007